

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

☞☞

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

☞☞

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Misli čebelarja o novem letu. — Beseda našim udom. — Listnica.

Misli čebelarja o novem letu 1881.

Navadno je, da vsak gospodar, bodi si trgovec ali kdor hoče, o novem letu misli na preteklo in prihodnje. Rad ali nerad — misli in sicer prav razne misli, vesele in žalostne se vrstijo druga za drugo in naj bo že ktera desetkrat obravnavana, potrjena ali obsojena, se zopet vriva in drenja ter hoče še enajstokrat svoje potrjenje ali obsojenje slišati.

Da se čebelarju ravno tako godi — no, kdo mu bode zameril! Naj je tudi čebelar posebin človek, kakor se rado očita, človek je vendar, tedaj ga tudi človeške novoletne misli napadajo. No, to bilo bi že prav, je mar pa li treba, da svoje sitne misli tudi drugim in sicer očitno po časopisu prodaja? Bi mar ne mogel lista z boljšim blagom napolniti? Če bi zamogel, zarad tega ni prašanja, al — saj veste, vse mora na vrsto priti. Leseninar in lončar, trgovec in kupčevalec, vsi prodajajo na debelo in na drobno, veliko in malo vredne reči. Mala iskrica včasih tudi požar napravi; znabiti — znabiti — no, kaj hočem ugibati! Rajši po tem otožnem vvodu k obravnavi!

Misli vredništva „Čebele“ o našem čebelarstvu so o novem letu 1881 prav žalostne ter se dotikujejo rahlega obupa. Ravno o novem letu 1873 se je enako godilo; misel za mislijo se je drvila in kakor živo srebro v toplomeru sta up in nada kmalo visoko skipela ter toplo, lepo vreme kazala, kmalo pod ničlo padla ter mrz in pozebo kazala. Té dvé novi leti, dasi je mnogo vode in časa vmes poteklo, si vendar nekako roko podajate, n. pr. kakor konec in začetek. Tisto leto se je namreč začelo čebelarsko društvo za Slovence snovati, in tedaj so, kakor pri

vsaki osnovi, vse križem letale misli, nade, listi in posvetovanja. Še le meseca julija se je čebelarstvo dete rodilo ter izšel prvi družbeni list „Slovenska čebela“. Dasi že druga polovica leta, se je vendar v „stiskah časa“ izdelal celi letnik. Zdaj je potekla prva polovica rožnika, pa še le izdajamo prvi list! Začetek in konec se dotikata!? Pa tudi letos bomo napolnili dvanajsto številko ter za vsaki mesec list izdali, če Bog dá zdravje.

In novoletne misli? No, smo že rekli, so kmalo vesele, kmalo žalostne, kmalo skipijo ter kažejo lepo vreme, kmalo upadejo ter nazzanujejo mraz in razpad. Če pomislimo stanje čebelarstva po Slovenskem pred začetkom društva in zdaj, je vendar le velik razloček. Kolikor nam je znano, je bilo takrat le kakih pet, šest čebelarjev, ki so Dzierzonovo delovanje s premakljivimi satniki poznali ter ga v svojih čebelnjakih gojili. In zdaj — kdo jih bo preštel, čebelarje po Slovenskem, ki gojijo umno čebelarstvo s premakljivim satovjem?

Z veseljem se spominjamo o novem letu, kolikokrat nam je došel v tem času od blizo in dalječ dopis, v katerem nam je popisoval kak vnet čebelar napredek čebelarstva v svoji okolici ter v nemal k daljnemu delovanju. Res delovanje v tem delokrogu je bilo težavno, ker nova čebelarstva orodja so na dan vzhajale, kakor gobe iz zemlje po spomladnem toplem dežji, nam pa je manjkalo vsakega izraza in besed za novo stvar. Tudi vredovanje lista, opravištvost v družbinah rečeh in še razpošiljanje nam je mnogo mnogo truda in sitnost prizadevalo, zraven še tvarinska ali denarna škoda. Pa za vzor človek rad kaj stori; misel, da ni zastoj, da reč vendar le napreduje, človeku težave polajša ter ga sili proč vrženo pero spet pobrati in naprej delati z upom in nado, da „bode že boljše“.

„Bo že boljše“ — res tolažljiva beseda, da se le sčasoma res začne spolnovati — če tudi le v malih začetkih, da le gré na boljše, potem vsakega okrepča ter za daljše upanje in delo pripravnega stori. Al če se ne spolnuje, če se tudi še ne začne spolnovati, potem je prislovica le v zasmeh — namest upanja rodi obup. Nekako zelo tako je pri nas.

Če pomislimo, da čez pol meseca bode osem let, kar čebelarstvo društvo, prvo in edino na Slovenskem živi (životari, bo nekterim bolj všeč, znabiti tudi bolj resnično); če se pomisli, kolikokrat se je tople priporočevalo, prigovarjalo, v nemalo in prosilo, naj bi si udje saj kaj več prizadevali za razširjanje čebel. društva in pridobljenje novih udov, in vendar smo s peščico udov tam, kjer smo bili pred 8 leti, le kako kopo jih je manj; če čitamo, koliko je po svetu dobrotnikov, ki po stotine darujejo, da zamorejo društva vspešniše delovati, pri nas pa ga nij človeka, da bi le petak hotel v ta namen dati; če čitamo in pomislimo, koliko vneme je po Nemškem, Francozskem i. t. d. za potovalne govore,

podružne mesečne in občne zборе, pri nas pa nasproti vse spi ter pehanje nekterih prezira, ali celó zaničljivo se jim posmehuje, k občnim zborom le toliko udov dohaja, da se sklepati zamore; in če zadnjič še pomislimo, da je celó mnogo udov, ki list od začetka prejemale, pa so letnino komaj eno ali drugo leto odrajtali, so pa preleni izstop naznaniti, ali saj list nazaj poslati; je li potem vredniku zameriti, če mu ves up upade, če sam sebi očitaje pravi: Neumnež, čemú se pehaš? Čemu žrtvuješ svoje moči in svoj denar? Ne prodereš vendar ne!

Hočemo li svoje novoletne misli nadaljevati? K rečenemu za nameček kak izgled. Vsak, kdor čebelarske liste kaj prebira, vé, kako veliko je teh zunaj „im Reiche.“ Vsa čebelarska društva imajo svoje liste, ki so večí kakor naš in marsikteri tudi večkrat izhajajo. Vsi imajo dovolj dopisov in denarne podpore; po celem Slovenskem je pa le eden čebelarski list, rojenih čebelarjev, smemo reči, več kakor po Nemškem, med njimi mnogo izobraženih, in vendar kak boljši dopis o čebelarstvu je pri nas bela vrana; le kak kmetič si od svojega pičlega časa kake trenutke pritrga, da z okorno roko nekaj vrstic o letini napiše.

Nam ni zarad pomanjkanja građiva, saj smo list vselej napolnili ter bi bili še večega lahko; je pa li prav, da skušeni čebelarji v svojih znabiti prav dobrih skušnjah molčijo ter svojo učenost pod mernik stavijo na veliko škodo občinstvu! Vsak naj bi storil svoje, le tako zamoremo kaj doseči in napredovati.

Tej duševni vnemarnosti sledí tvarinska, dobri reči enako škodljiva. Takoj po sprejemu vodstva čebelarskega društva smo večkrat poudarjali korist potovalnih govorov. Enkrat smo bili vendar uslišani, in vis. c. kr. ministerstvo je v ta namen 200 glđ. podpore dovolilo. Napravilo se je v mnogih krajih šest shodnih govorov ter razdelilo med poslušalce, kterih je bilo navzočih po 15 do 50 čebelarjev, mnogo čebelarskega orodja. To je bilo že v dobiček saj poslušalcem; a nadejali smo se tudi kaj dobička za društvo v njegovo vspešniše delovanje. A tû smo se jako motili. Leta popred, tako nam je osebno pravil vrednik Tropavskega lista, je bilo v Šleziji šest takih potovalnih govorov z najboljšim vspehom za občinstvo in za društvo, ker pristopilo je čez 200 novih udov k ondanašnjemu čeb. društvu. Takih nad — poznamo ljudstvo — se vé, da nismo gojili, ali nekaj sladkih pa vendar vmes, žalibog da bile so le — mamljive sanje. Pri prvem shodu je bilo nekako 50 poslušalcev; veselje je bilo veliko, zlasti po brezplačni delitvi čeb. orodja; ali novega uda ne enega! Z obetanjem, da bodo o novem letu pristopili, smo se mogli vrniti; enako pri drugem, tretjem, četrtem in petem zborovanji. Tisto novo leto pa, kdo zna kdaj pride; menda o letu „Nikoli“; saj do zdaj ga še ni bilo.

Gospoda častita! sodite sami, če more človek z veseljem delati,

ali če zamore društvo še dolgo obstati!? Če si nočemo sami pomagati, kdo nam bo pomagal! Vsa državna podpora ne pomaga nič, naj bi jo tudi vsako leto dobivali, nikar ko že štiri leta nobene nijsmo prejeli.

Vzrokov vnemarnosti ne bomo razpravljali. Poglaviten izgovor je pač, da ni denarja. Res, žalostne razmere pri kmetijstvu in ljudstvu sploh so nam dobro znane, in pomanjkanje denara je veliko; ali dokler imamo dovolj za vpijanljive pijače in druge nepotrebne ali celo škodljive navade, se nas ta izgovor nič kaj ne prime; vzrok je drugi, namreč stara kita in staro kopito in potem priljubljena vnemarnost. Tako so moj oče čebelarili, tako bom tudi zdaj! Zakaj pa nečeš ti tako priprosto živeti, kakor so tvoj oče živeli? Kaj ne: drugi časi, druge potrebe? Dobro; teh misel je tudi pisatelj, tedaj pa vidite, da je vaše delovanje popolno napačno.

Da, ljubi čebelarji, drugi časi, druge potrebe, pa tudi drugo ravnanje; proč toraj s staro kito in starim kopitom, pa tudi s staro unemarnostjo, sicer ne dosežemo nikdar ničesar. Le čudno, da se toliko časa ne damo prepričati, dokler je — prepozno!

Beseda našim udom.

Kakor eno naznanili v zadnjem listu preteklega leta, ponavljamo v prvem tekočega: List bo letos še izhajal ter si hočemo po moči prizadevati nadomestiti, kar smo do zdaj zaradi raznih in neugodnih okoljsin zamudili.

Zdaj pošljemo udom tri liste, trije drugi sledijo takoj po vrnitvi z rimskega potovanja, s kterim si bomo prizadevali tudi kaj pridobiti za naši domače čebelarstvo ter gledati, kako naši sosedje z laško čebelo ravnajo, ki ima tudi svoje posebnosti in svoj slovez.

Na jesen bode občni zbor in takrat naj se bode sklenilo ter določilo, kaj naj se zgodi z našim čebelarskim društvom, ker tako, kakor je zdaj, ne more višje biti. Naj si toraj naši udje in čebelarji sploh reč premislijo; zato tudi — ter z nikakoršnjega družega namena — smo svoje novoletne misli izrazili.

Da se bodemo prizadevali v tem letu tudi prilogo „Navod“ dodelati ter knjižico skončati, se umé samo po sebi.

Vredništvo „Čebele“.

Listnica vredništva.

Č. g. A. T. v C. Bomo storili, kar se bode dalo; če pa bode vse po Vaši volji, ne vemo.

G. J. L., posestn. Omenjene knjige ni več dobiti.

Č. g. M. B., župn. Kakor zdaj okoljsine kažejo, bode težko kaj.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.